

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Cirkulärreferat 5–2010

Fråga om Högsta domstolens avgörande i rättsfallet NJA 2009 s 104 är tillämpligt när den skadelidande har en sjukdom före trafikolyckan som sätter ned arbetsförmågan först efter trafikolyckan.

Vid en trafikolycka i december 2002 ådrog sig LG frakturer i båda fötterna. Den medicinska invaliditeten bedömdes till tio procent. LG beviljades halv sjukersättning på grund av fotfrakturerna. Sedan tidigare har LG en njursjukdom som medfört att LG genomgått tre njurtransplantationer före trafikolyckan. År 2006 försämrades njursjukdomen. Därefter beviljades LG tre fjärdedels sjukersättning. Det har ansetts att den princip som Högsta domstolen slagit fast i rättsfallet NJA 2009 s 104 också är tillämplig när den skadelidande har en sjukdom som fanns före trafikolyckan men då inte förorsakat någon arbetsförmåga.

I ett yttrande den 23 mars 2010 anförde nämnden bl.a. följande.

”Av utredningen framgår att LG fick frakturer i båda fötterna till följd av trafikolyckan och att han beviljades halv sjukersättning från och med maj 2005 på grund av fotfrakturerna. I intyg utfärdat den 8 januari 2007 av specialistläkaren i ortopedi NN anges bl.a. att det inte föreligger någon förändring vad gäller LG:s funktion i nedre extremiteterna jämfört med tidigare och att han för alltid kommer att ha nedsatt funktion i extremiteterna efter skadan. Vidare framgår av utredningen att LG sedan fyra års ålder har haft en njursjukdom som medfört att han har genomgått tre njurtransplantationer 1976, 1979 och 1985. Hans njursjukdom försämrades i början av år 2006 och har medfört att han måste genomgå dialys tre gånger i veckan. På grund av denna försämring blev han under 2006 sjukskriven i varierande grad utöver sin halva sjukersättning. Den 1 oktober 2007 beviljades han tre fjärdedels sjukersättning under diagnoserna ”kronisk hemodialys, njurtransplanterad samt bilat fotfrakturer”. I intyg utfärdat den 13 mars 2007 av överläkaren JP vid dialysavdelningen ... anges bl.a. att LG inte längre är kandidat för renjurtransplantation utan behöver kronisk hemodialys. Vidare anges att hans arbetsförmåga framöver beräknas bli nedsatt till 50 procent på obestämd tid och att det inte är möjligt att öka arbetsförmågan ytterligare utan att det snarare kan bli en reducering av arbetsförmågan. Arbetsförmågan bedöms varaktigt nedsatt.

Nämnden har prövat frågan om ersättning för inkomstförlust för tiden till och med 2006. Parterna var ense om att trafikskadan hade satt ned LG:s arbetsförmåga med hälften av hel arbetsförmåga och att han som oskadad skulle ha arbetat heltid som montör. Nämnden förordade ersättning för inkomstförlust utifrån detta antagande.

Bolaget har ansett att LG:s arbetsförmåga från och med 2007 är orsakad av hans njursjukdom och att någon ersättning för inkomstförlust inte bör lämnas från och med 2007. Bolaget har vidare uppfattningen att Högsta domstolens avgörande den 17 mars 2009 (NJA 2009 s 104) inte är tillämpligt i detta fall eftersom njursjukdomen har progredierat och skulle ha medfört arbetsförmåga. Den nedsatta arbetsförmågan är orsakad av sjukdomen och inte av trafikolyckan.

LG har uppgett att han skulle ha kunnat arbeta mellan 10- 20 timmar per vecka om trafikolyckan inte hade hänt.

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Frågan i Högsta domstolens avgörande var vilken inverkan ett hjärtstillestånd den 13 augusti 2000 och dess följder hade på bolagets skyldighet att på grund av en trafikolycka år 1992 till den skadelidande från den 13 augusti 2000 utge trafikskadeersättning för inkomstförlust och pensionsförlust – när de båda händelserna saknade samband med varandra och var för sig utgjorde en tillräcklig betingelse för total arbetsförmåga. Tvisten gällde således frågan hur differensmetoden skulle tillämpas, närmare bestämt om personskadan till följd av hjärtstilleståndet skulle beaktas vid bedömningen av inkomstförlusten. Vid ställningstagandet till denna fråga fann Högsta domstolen att kausalitetsresonemang knappast gav någon ledning. Avgörande fick istället bli mer praktiskt inriktade överväganden och rimlighetsbedömningar. Enligt Högsta domstolen torde det innebära en förenkling för skaderegleringen om kasuella faktorer inte behövde beaktas. Vidare fann Högsta domstolen att det kan uppfattas som orimligt om den skadelidande på grund av sjukdom utan egen förskyllan skulle förlora sin rätt till trafikskadeersättning trots att arbetsförmågan inte ändrats. Mot denna bakgrund kom Högsta domstolen fram till slutsatsen att hjärtstilleståndet och dess följder inte borde påverka bolagets skyldighet att utge trafikskadeersättning för inkomstförlust och pensionsförlust till den skadelidande på grund av de skador som hon drabbats av i följd av trafikolyckan år 1992.

Nämnden gör följande bedömning.

Den utredning som finns i ärendet visar inte att LG de senaste åren före trafikolyckan har varit sjukskriven i någon större omfattning på grund av njursjukdomen. Efter trafikolyckan har han på grund av fotfrakturerna varit först helt och senare halvt arbetsförmögen. Bolaget har lämnat honom full ersättning för inkomstförlust till och med 2006. Såvitt utredningen visar har hans halva arbetsförmåga på grund av trafikolyckan inte ändrats för tiden efter 2006. Vidare framkommer av utredningen att hans njursjukdom först år 2006 satt ned hans arbetsförmåga. Nämnden anser att Högsta domstolens avgörande är tillämpligt i förevarande fall. De icke skadebetingade besvären, dvs försämringen av LG:s njursjukdom som han senare drabbats av, bör därför inte ha någon inverkan på bolagets skyldighet att efter 2006 på grund av trafikolyckan betala ersättning för inkomstförlust utifrån förutsättningen att skadebesvären har satt ned hans arbetsförmåga med hälften.”

(dnr 3622-2009)